

ΠΑΛΑΤΙΝΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

1

Πλέξω λευκόιον, πλέξω δ' ἀπαλήν ἄμα μύρτοις
νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ρόδα,
ὥς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροδοστρύχου Ἥλιοδώρας
εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ στέφανος

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

2

Τίς, ρόδον ὁ στέφανος Διονυσίου, ἢ ρόδον αὐτὸς
τοῦ στεφάνου; Δοκέω, λείπεται ὁ στέφανος.

ΑΔΗΛΟΝ

3

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἥλιοδώρας·
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

4

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ, μύρῳ παρέχων χάριν, οὐ σοί.
Αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

5

Ἡ τὰ ρόδα, ροδόεσσιν ἔχεις χάριν. Ἀλλὰ τί πωλεῖς;
Σαυτήν, ἢ τὰ ρόδα, ἢ ἐξ ἀναιδέως;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

6

Πέμπω σοί, Ροδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι καλοῖς
αὐτὸς ἐφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
Ἔστι κρίνον, ροδὴν τε κάλυξ νωτερὴ τ' ἀνεμώνη
καὶ νάρκισσος ὕγρὸς καὶ κυαναυγὲς Ἴον.
Ταῦτα στεφάμενη, λήξον μεγάλαυχος ἐοῦσα·
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ

7

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δὲ στεῖχουσα παρ' αὐλάς
στήθεα γυμνώσας καὶ μὲ πνέοντα λάβοις.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

8

Εἶθε ρόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
ἄρσαμένη χαρίσῃ στήθεσι χιονέοις.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ, μύρῳ τὸ μύρον θεραπεύων,
ὥς Βρομίῳ σπένδων νῆμα τὸ τοῦ Βρομίου.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

9

Ἀστέρης εἰσαθρεῖς, Ἀστὴρ ἐμός· εἶθε γενοίμην,
οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὀμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

10

Ἰὼ μῆλ' ὅπως δάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἔκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίας μετὰδος·
εἰ δ' ἄρ' ὁ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σέβει τὴν ὥραν ὥς ὀλιγοχρόνιος

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

11

Μῆλον ἐγὼ δάλλει με φιλῶν σὲ τις. Ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

12

Ψαῦε μελισταγέων στομάτων, δέπας· εὖρες, ἀμελγε·
οὐ φθονέω, τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

13

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χεῖλεσιν ὕγροις.
Νέκταρ ἦν τὸ φίλημα, τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει·
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

14

Ἰταίης μοι, κώνωψ, ταχύς ἀγγελός, οὔσαι δ' ἄκροις
Ζηνοφίλας ψαύσας προσφιθύριζε τάδε·
«Ἀγρυπνὸς μίμνει σε· σὺ δ', ἀφ' ἡμέρας φιλοῦντων,
εὐδεις». Εἰα, πέτευ· ναί, φιλόμουσε, πέτευ·
ἡσυχὰ δὲ φθέγγει, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας
κινήσῃς ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους ὀδύνας.
Ἦν δ' ἀγάγῃς τὴν παιδα, δορὰ στέψω σε λέοντος,
κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ρόπαλον.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

(Παρουσίαση: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ)

δηλαδή νὰ χάνει συνείδηση καὶ οἱ ζωγράφοι νὰ χάνουν ὁ-
λοένα σὲ ἀλήθεια. Κι ὅσο τὸ πρᾶγμα παίρνει αὐτὸ τὸν
δρόμο, τόσο τὸ μπερδεμα θὰ γίνεται μεγαλύτερο. Φοβό-
μαστε ὅτι σὲ λίγα χρόνια (ἢ μόδα θὰ τὸ φέρει) τὸ Ἰδανι-
κὸ τῆς Ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς θὰ εἶναι τὸ «ἐφάμιλλον
τῶν Ἀμερικανικῶν»...

Πιστεύουμε ὅμως ὅτι στὸ λαὸ (ὄχι τὸν σημερινὸ ἢ
τὸν χτεσινὸ, στὸ λαὸ ποῦ «εἶναι συνώκαιρος τοῦ κό-
σμου») ὑπάρχει αἰώνια ἀλήθεια καὶ ζωὴ. Πιστεύουμε ὅτι
ἡ δικιά μας ἔκφραση ποῦ ἐκφυλίστηκε καὶ προσπαθεῖ φω-
ναχτὰ νὰ γίνῃ ἐφάμιλλη μὲ τίς ξένες, ἔχει γίνῃ ἀπὸ αἰώ-
νες σιωπηλὰ τὸ Ἰδανικὸ τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ἐπόμενο σημείωμά μας θὰ μιλήσουμε πρὸς ἁ-
ναλυτικὰ γι' αὐτὴν καὶ τὴν πίστη.

Γιατὶ αὐτὸ ἐδῶ πρέπει νὰ τελειώσει.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΓΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ — ΚΩΝ. ΠΑΠΑΤΡΙ-
ΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ — ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥ-
ΟΠΟΥΛΟΥ — ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ